

Fost-a om trimis de Dumnezeu ... 5

Când Dumnezeu iubește un popor, îi trimite profeți ... 7

„Pr. Arsenie Boca, un mare sfânt dăruit de Dumnezeu neamului nostru” (ÎPS Seraflm Joantă) ... 11

„Părintele Arsenie mă privea cu veșnicia!” (Aspazia Oțel-Petrescu) ... 23

„Am fost cu adevărat cucerit de personalitatea Părintelui Arsenie Boca (Pr. Nicolae Bordașiu) ... 72

„Părinte Arsenie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi...” (Pr. Seraflm Bădilă) ... 92

Părintele Arsenie Boca și întâlnirea care i-a schimbat viața (Maica Glicheria Curtean) ... 113

„Părintele Arsenie era un om deosebit” (Arhim. Paisie Tinca) ... 146

„Părinte, cine ești, părinte?!” (Sora Aurica Tinca) ... 157

„Părintele Arsenie m-a adus pe calea cea bună!” (Teodora Bâță) ... 167

„Mi-a rămas în suflet, e mereu prezent Părintele Arsenie!” (Maria Clopoțel) ... 184

Mărturii din Poiana Mărului ... 194

Fost-a om trimis de Dumnezeu ...

Cartea aceasta este încă o minune a Părintelui Arsenie Boca. După volumul „*Sfântul Ardealului*”, apărut nu cu multă vreme în urmă în cadrul Editurii *Agnos*, mărturiile pe care le veți regăsi aici s-au orânduit de la sine între copertele unei noi cărți.

Fost-a om trimis de Dumnezeu e mai mult decât o culegere de interviuri; e un dialog legitim cu cei care, ajunși, într-un fel sau altul, în conjuncție cu Părintele Arsenie, nu pot să nu dea seamă și celorlalți de ceea ce adesea le spunea *Sfântul* din inimă de Ardeal: calea Ortodoxiei nu e imposibilă. Ci tocmai acest *imposibil* e Calea de a ajunge biruitori la Hristos!

De aceea, Ortodoxia și-a redefinit, încă o dată, la vremea încercării, mărturia de jertfă și credincioșie, prin covârșitoarea prezență a Părintelui Arsenie. Ca un organism cibernetic, ce își semnifică și resemnifică mereu conținuturile, prin bogăția harismelor pe care, din vreme în vreme, Dumnezeu le dăruiește unor oameni, pentru a-L *înlocui*, a-I face voia Sa între semeni.

Am cunoscut, cu acest prilej, oameni cu adevărat minunați, suflete fremătând de dragoste și credincioșie. Lor li se datorează această carte. Fie doar pentru atât, și demersul și-a împlinit sensul. Țin să le mulțumesc *autorilor* acestui volum, rară de care dimensiunea hagiografică a Părintelui Arsenie ar fi fost ceva mai sărăcită în detaliile ce o înstructurează. Mulțumesc, totodată, Constanței Abalășei Donosa pentru generozitatea cu care a răspuns invitației de a ni se alătura, prin realizarea copertei acestei culegeri de mărturii.

Cărții acesteia îi vor urma altele... Pentru că Părintele Arsenie e în continuă lucrare. Și mulți, tot mai mulți credincioși dau mărturie despre aceasta.

Viața – o știm cu toții – e o cale, nu o destinație. Părintele Arsenie, prin viața sa, a reușit să descifreze *harta* spre această Destinație. Fie-ne, de aceea, îndrumător și sprijin pe Cale, fiecăruia dintre noi...

• Romeo PETRAȘCIUC

Când Dumnezeu iubește un popor, îi trimite profeți

Dintre multele icoane adăpostite pe iconostasul evlaviei populare, în Ardeal și nu doar, chipul Părintelui Arsenie Boca este de departe cel mai aproape de inima plină de râvnă evanghelică a poporului. Fie că urci creasta de mireasmă cerească a Prislopului, fie în lentila de piatră a Ferestrei Făgărașului, în puntea de istorie a Densușului ori în lucirea de geniu a flligranului teologic de la Drăgănescu, Părintele Arsenie Boca respiră cu tine. Simți ocrotirea lui, modul lui de a se odihni în Duhul Sfânt. O simți, și dacă nu ești contemporan la modul temporal, pentru că Duhul Sfânt îi face pe Sfinții Săi mereu contemporani în duh și adevăr cu toți cei râvnitori și bucuroși de căutarea sfințeniei. Iată-i îndemnul: „Desăvârșirea și iubirea de vrăjmași nu sunt nici măcar sfaturi evanghelice; sunt porunci. Prin urmare, cu împlinirea sau neîmplinirea lor, stăm sau cădem din creștinism. Să nu descurajeze nimeni; fiecare pe măsura sa, pe care trebuie să o ajungă. Pe ce cunoaștem aceasta? Pe cele ce ni se întâmplă; pe cele ce ne vin fiecăruia să le trecem, ținând seamă de aceste două porunci. Providența conlucră cu noi pentru desăvârșirea noastră: prin toate împrejurările grele, din care nu putem ieși teferi decât lepădându-ne de noi înșine, ducând o cruce în fiecare zi și îmbibați cu potrivnici, plini de ură, capabili să ne dezlege de viața aceasta. Dacă nu înțelegem țeserea Providenței, care urmărește desăvârșirea noastră, prin tot felul de încercări inevitabile, atunci cădem în părerea că desăvârșirea noastră trebuie să ne-o facem noi, ceea ce e o trufie fără seamă. Încremenim desăvârșirea într-o problemă (Părintele Arsenie Boca, „Porunca desăvârșirii”, în vol. *Cuvinte vii*, Deva, 2006, p. 126). De aici importanța unor atari volume de mărturie, din capacitatea interlocutorilor de a țese pe firul transparenței Duhului Sfânt icoana Părintelui. Nevoia unor astfel de interludii în bucuroasa părtășie cu Părintele Arsenie ține de o harismă uitată de noi, a memoriei care reîncarcă nădejdea. Cum minunat ne spune Icosul Rusaliilor: „Grabnică și statornică mângâiere robilor Tăi dă-le, Iisuse, când se întristează duhurile noastre. Nu

părăsi sufletele noastre în necazuri, nu Te depărta de cugetele noastre în primejdii, ci pururea ne întâmpină pe noi. Apropie-te de noi, apropie-te, Cel ce ești pretutindenea; precum și cu Apostolii Tăi ai fost pururea, așa și cu noi, cei ce Te dorim, unește-Te, Îndurate; ca fiind uniti cu Tine, să laudăm și să slăvim pe Duhul cel Sfânt”. Pentru că, la vremea înnebunirii atee a unei mari părți din Europa, Părintele ne-a fost dăruit drept statornică mângâiere. Cum minunat se exprimă Aspazia cea oțelită în Duhul răbdării prigoanei: *Părintele Arsenie mă privea cu veșnicia!*

Prietenului meu Romeo Petrașciuc îi revine onoarea aceasta de a recupera fibre de vitralii, de a le reda cititorului și rugătorului român. Nu e vorba, nici în cartea aceasta, nici în cea intitulată, după adevăr, *Părintele Arsenie Boca. „Sfântul Ardealului”* (Agnos, 2012), de texte arseniene traforate din materialul existent ori cunoscut al operei Părintelui. Ci de modul în care a marcat vieți, a biruit îndoiele ori a tratat anemii sufletești. Un fel de *Manual de Pastorală*, deloc scolastic și deloc pentru școlari, dar nici simplist, păstrând în taina cuvintelor rostite o serie de trăiri de nerostit. În satele Făgărașului ori ale Țării Bârsei, în tronul Arhieresc centrat pe *Mittel Europa*, în răcoarea unei vieți – cum sunt două minunate icoane feminine în volumul de față –, în viețile povestitorilor mărturisitori, Părintele este viu, este parte integrantă a lucrării Duhului Sfânt în viața Țării. Sub negură, un soare.

Nu este cuprinsă nici în obiectivul lucrării acesteia și nici în materialele cuprinse deja într-un al treilea volum de interviuri (care va apărea în curând) vreo dorință de exacerbare a chipului duhovnicesc al Părintelui Arsenie Boca. Părintele nu poate fi impus însă teologiei viitorului, vieții duhovnicești a Bisericii, doar cu reacții emoționale.

Or, astfel de pietre de preț, decantate în timp și reasezate în memoria nădăjduitoare a unui popor sărăcit de valori, nu pot prinde decât bine. În Hristos, a citi rândurile despre oamenii Lui, care au suspendat nebunia ucigătoare de suflet, confirmând lucrarea Duhului Sfânt în Neamul românesc, nu poate fi decât nădăjduitoare. Arheologia propusă de Romeo Petrașciuc în satele și orașele noastre, în mănăstiri ori locuri însingurate, e obligatorie. Generațiile celor ce l-au cunoscut pe Părintele sunt tot mai răsfirate, diluate în marea vieții, parte rămânând drept mărturie, parte trecând pragul veșniciei, mărturisiți de Hristos ca prieteni ai Săi. Sunt încă filoane de diamant duhovnicesc neexplorate de interogația omului tânăr. Toți sunt gazde excelente, dispuse oricând să vorbească despre Părintele. E o bucurie pentru ei prețuirea Bisericii! Ei nu au nevoie de confirmări. Pentru ei, Părintele Arsenie Boca este grabnica și statornica mângâiere a Duhului Sfânt.

Era nevoie de încă o astfel de carte? Într-o lume a gâlcevilor neînțelepte, a înjurăturilor murdare și a academismelor mediocre, mai mult decât oricând! E nevoie mereu să răspundem generațiilor viitoare povestea Neamului românesc în Duhul Sfânt. E nevoie mereu de rugăciunea celor ce ne sunt mărturie dinaintea Altarului Ceresc despre sfințenia firii noastre, ca Neam și ca Țară. Ortodoxia rămâne, pentru veșnicie, Bucuria sufletelor cutremurate de forța Evangheliei, care nu sunt dispuse să uite prin cine le-a venit Darea de sus și mântuirea sufletelor.

În coasta de lumină a Prislopului, atent, Părintele Arsenie ne așteaptă. Cartea aceasta, mărturie pe Cale!

• *Pr. Conf. Univ. Dr. Constantin NECULA*
ÎPS Serafim Joantă, Mitropolitul Germaniei,
Europei Centrale și de Nord

„Pr. Arsenie Boca, un mare sfânt dăruit de Dumnezeu neamului nostru”

Părintele Arsenie Boca e prețuit, cu evlavie și deosebită cinstire, și în diaspora românească, atât de credincioșii români pribegind între neamuri, cât și de credincioșii altor popoare. Deja unele din scrierile Părintelui Arsenie circulă traduse în diferite graiuri și dincolo de fruntariile României, iar tot mai mulți care au luat contact cu viața și învățăturile Părintelui Arsenie se îndreaptă în pelerinaj spre Prislop.

Despre acest fapt, cât și despre mărturia personală a întâlnirii, oarecândva, cu Părintele Arsenie

Boca, l-am rugat să ne vorbească pe Înaltpreasfințitul Serafim, Mitropolitul Germaniei, Europei Centrale și de Nord.

„Părintele Arsenie Boca este un caz unic în toată istoria Bisericii noastre”

Înaltpreasfințite Părinte Mitropolit, aș vrea să va invit într-o zonă a evlaviei poporului român, în care se regăsesc tot mai mulți dintre credincioșii Bisericii noastre. Și mă refer aici la prețuirea, cinstirea adusă Părintelui Arsenie Boca. Știu că Părintele Arsenie face parte din sinaxarul de mărturisitori ai închisorilor comuniste atât de drag și sufletului Înaltpreasfințitei Voastre. De unde această emulație duhovnicească în jurul acestui Sfânt al Ardealului, cum îl recunosc deja mulți dintre credincioși?

Părintele Arsenie Boca este un caz unic în toată istoria Bisericii noastre, care n-a mai cunoscut preoți sau călugări cu o atât de mare influență asupra poporului credincios ca Sfinția Sa. Nici chiar sfinții canonizați mai recent nu se bucură atât de mult de cinstire a credincioșilor, ca Părintele Arsenie. Acesta este semnul cel mai evident al sfințeniei cu care l-a încununat Dumnezeu. Cinstindu-l ca sfânt și chemându-l în rugăciune, credincioșii se bucură de ajutorul lui. Altfel n-ar veni cu miile în pelerinaj la mormântul său. Totodată, ei se folosesc de învățătura Părintelui rămasă în manuscris, dar publicată, după căderea comunismului, în zeci de mii de exemplare. Cred că scrierile niciunui Părinte duhovnicesc, contemporan cu Părintele Arsenie, nu se bucură de atâta interes, ca, scrierile sale. Lucrul acesta este iarăși un semn al sfințeniei vieții sale.

Nu e „suspectă” această migrare a accepției populare, dinspre prețuire a unui Părinte asupra sfințeniei căruia Biserica nu s-a pronunțat încă, înspre manifestări ale cinstirii aduse, îndeosebi, sfinților?

Nu este deloc suspectă cinstirea Părintelui Arsenie înainte de a fi recunoscut oficial ca sfânt, deoarece procesul canonizării unui sfânt începe tocmai cu cinstirea pe care poporul credincios i-o acordă înainte de proclamarea sa de către Biserică. Credincioșii recunosc semnele sfințeniei înainte de canonizare. Ei constată puterea de mijlocire înaintea lui Dumnezeu, Care împlinește cererile adresate sfântului respectiv, după cum văd minunile săvârșite de Dumnezeu prin rugăciunile lui sau moaștele rămase de la el... Atunci când autoritatea bisericească, adică Sfântul Sinod al unei Biserici locale, cum este Biserica noastră, constată că evlavie populară față de un sfânt este autentică și că viața și scrierile lui sunt conforme cu Tradiția Bisericii, îl „canonizează”, adică îl recomandă întregii Biserici ca să fie cinstit ca atare. Un sfânt nu devine sfânt prin canonizare, ci prin harul lui Dumnezeu care-i încununază viața petrecută în rugăciune și post, în lupta „până la sânge” (Evrei 12, 4) împotriva păcatului și împlinirea binelui față de semenii. Totuși cei mai mulți sfinți rămân anonimi, deci necanonizați de Biserică. Numărul acestora este mult mai mare decât al celor canonizați.

Tocmai de aceea Biserica a rânduit „Duminica tuturor sfinților” (prima Duminică după Pogorârea Duhului Sfânt), pentru ca să-i cinstească pe toți cei sfințiți de Duhul Sfânt.